

Ce greu rostesc Mina Altân-Tepe

Mihai Păcuraru

CE GREU ROSTESC MINA ALTÂN-TEPE...

Se lasă peste ceas întunericul de galerie dintr-o mină,
păstrată,uneori,între fulgere spălate de ploile din subteran.

Am văzut două bolți,mereu două bolți:de piatră și de cer,
iar între ele,cărările văii,cu șiruri de mineri ce urcă și coboară
printre stele, cu lămpile de carbid,căutând casa și piatra de
preț pentru pâine,încărcată în jucăriile de vagoane,plimbate
pe haldă ,apoi rasturnate în hohot ce spărga liniștea somnului.

Tata venea și el spre casă,bolțile se îngemănau conturând
un portret votiv proiectat pe ecranul unui suflet de copil.
Cuib, între două dealuri,din care zburam noi,copiii,uitând
să ne-ntoacem,măcar la lună plină,albastră și roșie,pe- acasă.

În fiecare primăvară vor plesni de bucurie cornii,
stejarii ne vor primi în cercul generos de-a v-ați ascunselea,mijind,
fiecare pe rând, vom începe să ne căutăm prin toate cotloanele vieții,
și ca în bătălie,vor rămâne mai puțini,spre a veghea valea
străjuită de dealuri,cu Trei Stejari,cu șiruri de mineri,ce urcă și coboară pe
scara luminii din noi...

MIHAI PĂCURARU